

Б Ю Л Е Т Е Н Ї

— Т. П. ОУН у В. Б. —

Ч. 7. /ІІІЗ/

Рік XX

СЛАВА УКРАЇНІ!

Н А К А З

У 25-ту річницю смерти
сл. п. СТЕПАНА БАНДЕРИ

Подруги й Друзі!

Батьківщина є там, де є могили. Немає нації без героїв. У могилах наша воля спить, наша слава, наша честь, але вона оновилася, пробудилася, коли на фон історії України знову вийшли герої. "Ця когорта відданих на все українських націоналістів, є спроможна не лише воскресити, але навіть створити націю" — писав польський тижневик "Бунт Молодих" після варшавського процесу. Чоловою постаттю на ньому був Провідник ОУН Степан Бандера, тоді Крайовий Провідник ОУН і Крайовий Командант УВО. 25 років тому згинув з рук злочинної Москви Степан Бандера, якого ім'я стало символом визвольної боротьби нації. Більше того, символом визвольної боротьби поневолених народів. Хто ставить спротив російській окупації, хто боїться з москалями за волю і незалежність України й інших поневолених народів — цей носить найменування "бандерівець". Революційно-визвольна боротьба України стала прикладом для інших народів, а ім'я "Степан Бандера" єднає їх навколо ідеї: свобода народам! Свобода людині!

Степан Бандера був передусім людиною революційного Чину. Протеж він не був виконавцем чужих теорій чи стратегічних концепцій, але здійснив свої оригінальні, прийняті Організацією. Він був стратег і плановик, поєднуючи в одній особі талант теоретика і практика. Він був небуденний організатор. У захисті й боротьбі за УССД був безкомпромісний і невгугий. Він відкидав всякі опортуністичні концепції стосовно окупантів України, москалів, німців, поляків й інших наїзників. Він цинив життя інших вище свого власного. Це висловив відкрито на Львівському процесі, коли говорив про свої переживання, даючи накази Лемикові чи тому хто вбив Перацького.

Якраз у червні минає 50 років від найбільшого героїчного чину ОУН тридцятих років, коли у Варшаві бійовик ОУН сл. п. Мацейко відплатився окупантові за пацифікацію, а недавно минуло 50 років від пострілу Миколи Лемика в обороні мільйонів. З кожним із цих чинів зв'язане нерозривно ім'я Степана Бандери, Провідника — Героя.

Тому, коли сьогодні відмічуємо 25-ті роковини від дня його героїської смерті — клонимо голови одночасно перед Григорієм Мацейком і Миколою Лемиком, який став в обороні нації у боротьбі з москалями — народовбивцями і загинув з рук німців. Віддання

життя за Батьківщину їх трьох і усіх героїв України є однакової етично-моральної вартості. Такі як вони служили Україні життям і смертю!

Степан Бандера мав мужність від імені всієї ОУН заявити гордо німецькому окупантові, що ОУН стоїть непохитно за Державним Актом 30 Червня 1941 р. і за Українським Державним Правлінням і ніколи не відступить від цього, не зважаючи на ультиматуми Німеччини. І пішов у концтабір спокійно і мужньо. Співпрацю з німцями відкинув, коли після звільнення з концтабору пропонували її нам.

Завжди його увага була зосереджена на Україні. Він все ново вишукував нові засоби і методи контактів і розбудови Організації на Рідних Землях, повний інвенцій і підприємливості. І це вирішило про його вбивство московським окупантом, чим завдав ворого важкого удару Україні й Організації. Але ідеї не послабив злочин Москви.

Бо ідеї правди перемагають щойно тоді, коли є готові їхні носії іти на смерть за них. І Степан Бандера, Провідник ОУН пішов на смерть за правду України. Пішов черговий раз, бо життям він ризикував увесь свій творчий вік. І стояв невгнугий перед ешафотом ката.

Його немає фізично між нами, але сьогодні, коли віддаємо йому честь і шану - його дух вітає між нами!

Батьківщину стережуть герої! Степан Бандера стереже наші кадри в Україні і нас тут, якщо йдемо його героїськими слідами!

ГЕРОЯМ СЛАВА!

ПРОВІД

ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ
/ОУН/

У червні 1984 р.

НАКАЗ МАЄ БУТИ ВІДЧИТАНИЙ НА УСІХ СХОДИНАХ І ВІДПРАВАХ
ЧЛЕНІВ ОУН У ДЕНЬ СМЕРТИ. РОЗІСЛАТИ КАДРАМ ВКЛЮЧНО ЗІ
ЗВЕНОВИМИ?

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

ПРИГАДКА про Інструкцію ТП з дня 18-го червня ц.р. в справі відзначень 40-річчя УГВР і 25-тиріччя з дня смерти сл.п. Провідника ОУН, Степана Бандери.

Святочне відзначення 40-річчя УГВР в БРАДФОРДІ відбудеться в с у б о т у, 1-го вересня ц.р. в залі місцевого Відділу СУБ, формою святочної академії, з участю хору "Гомін", місцевого хору "Діброва", квартету бандуристів з Лянкашір.

Мусимо подбати, щоби наш терен був відповідно заступлений групами по кількадесять осіб з поодиноких віддалених громад, а більше чисельну участь мають взяти громади з Йоркшір і Лянкашір.

Для підготовки і переведення відзначення 40-річчя УГВР створено в Брадфوردі окремий Комітет у складі: М. Миколишин - голова, В. Парфанюк - заст. голови, Б. Кашевка - заст. голови і члени: Р. Мельник, Ф. Яроцький, М. Федчишин, М. Харук, М. Веремієнко і І. Федечко.

Відзначення 25-річчя з дня смерти сл. п. Провідника ОУН,
Степана Бандери в ЛОНДОНІ:

Відзначення цих роковин смерти сл.п. Степана Бандери відбудеться в дні 20-го жовтня /субота/ з програмою в двох частинах:

Масова маніфестація - збірка і віче на "Спікерс Корнер",
Марбл Арч о год. 12.30.

Формування походу о год. 1.30.

Похід вздовж Бейсвотер Роуд, попри московсько-большевицький
консулят й амбасаду до Кенсігтон Товн Голл.

Академія в Кенсігтон Товн Голл о годині 4-тій по полудні.

Звертаємо особливу увагу на факт, що останні наші маніфестації в Лондоні не були дуже чисельні як можна і треба було сподіватися. Просимо і зобов'язуємо цим разом доложити всіх зусиль і старань, щоб маніфестація була дійсно виявом масового протесту українців у Великій Британії на вчинений Москвою злочин. До участі зобов'язуємо весь організаційний актив, симпатиків, прихильників; юнацтво, а почерез них широкі маси українського громадянства.

Центральні відзначення 25-річчя з дня смерти сл.п. Провідника
ОУН, Степана Бандери в МІЮНХЕНІ.

Відзначення відбудеться в суботу 13-го жовтня ц.р.

Надіємося, що біжучого року на ці відзначення виїде чисельна репрезентація нашого терену. В складі репрезентації мають бути:

Представники ТПроводу, Областей, Станиць,
Представники Централі і Відділів СУБ з нац. прапорами,
Представники КУ СУМ і Осередків СУМ зі своїми прапорами,
Представники Пласту з прапорами,
Представники централь і місцевих кліти ОУЖ і ОбВУ,
Індивідуальні громадяни.

Щоб дати змогу якнайбільшій кількості членів, молоді і громадян взяти участь у відзначеннях в Мюнхені, Крайовий Святочний Комітет організує збірну поїздку літаком. Ціна летунського квитка на 1 особу є в межах 100 фунтів. Нічліг і прохарчування - окремо. Відлет в п'ятницю вечером і поворот в неділю вечером. Зголошення просимо слати на адресу д. Ю. Чубатого - Українська Видавнича Спілка з депозитом 30 ф.

Станичні, місцеві й окружні відзначення:

Крім центрального й крайового відзначень 25-річчя сл.п. Степана Бандери зобов'язуємо організувати 14-го жовтня, в неділю, святочні організаційні сходи з участю в них членів, юнацтва й організованих симпатиків. В останньому кварталі 1984 року знайти відповідні дати й відзначити роковини смерті сл.п. Степана Бандери в громадах і по округах формою сходів громадянства чи святочною академією.

Не змовкнуло серце, отрутою вбите,
І битиме дальше на пострах доби!
Бо той не вмирає, що вмів запалити
У душах мільйонів вогонь боротьби!

ПРОБЛЕМА УКРАЇНИ НА ТЛІ ПОДІЙ В ССРСР

Сьогоднішня російська імперія, т.зв. ССРСР, під проводом В.П. Черненка, це не якась загадка, як на заході звикли уважати, в якій нібито при кожній зміні режиму ведеться боротьба клік за владу, за пост першого секретаря ком. партії. Остнні події, коли за дуже короткий час до влади прийшов Андропов, а після нього Черненко, показали, що це впорядкована могутня держава, яка є керована загартованою клікою горлорізів, т.зв. Центральним Комітетом ком. партії, старими доктринерами комунізму та російського імперіялізму. Якраз призначення на найвищий пост Андропова і після його смерті - Черненка - які в дуже короткому часі обняли всі найвищі пости в імперії в одній особі, показує що там все є впорядковане, що кожний з них має свою чергу на прихід до ЦК КП, а тим самим і на керівне становище в імперії. До влади приходять ті, які є певні, яким можна довіряти що вони не захитаються у визначеній партією політиці щодо цілості та ненарушимості старої імперіялістичної лінії.

Ця імперія при допомозі конституції, яка на зовнішньому відтинку зобов'язує партійне керівництво вести підривні акції у світі та помагати т.зв. визвольним революціям; то на внутрішньому відтинку, ця ж конституція встановлює один "советський" народ, узаконює впровадження російської мови; як обов'язкової для всіх громадян імперії, та при допомозі т.зв. зближення та злиття на - родів, старається денаціоналізувати поневолені народи, зводити їх до російського знаменника. Пильне око КГБ дбає за це, щоб всякі прояви націоналізму /звичайно, не російського/, а серед поневолених народів, були безпощадно викорінювані та нищені в зародку.

Така поведінка влади в імперії витворила атмосферу відчуження населення від державного проводу та двоторовість життя громадян. / Так як завелика доза антибіотику в організмі людини, робить цей організм відпорним на антибіотик/, так само і громадяни ССРСР, особливо поневолені народи, під тиском постійної брехні, шантажу беззаконних законів, навчилися бути відпорними цій системі. І так, на зовні воно ніби виглядає що громадяни слухняно виконують свої обов'язки, але внутрі це населення живе своїм скритим, внутрішнім життям, де тільки може творить спротив /пасивний/, а то й старається шкодити чим тільки можливо.

Саме тому, через цей внутрішній спротив, ми часто подибуємо в сов. пресі нарікання на злу якість будівництва житлових домів, недоброякісність продуктованих машин, товарів широкого вжитку, на хабарництво, підкупство, крадіж, несумлінне ставлення до виконуваної праці і громадських обов'язків.

Україна була і є християнською. Релігія там поширюється більше ніж деінде. Є майже поголовне хрещення дітей, молоді подружжя беруть шлюби в церкві. Під претестом "моди" носять хрестики. Участь вірних у Богослуженнях є велика. Через це там ведеться постійна нагінка і переслідування вірних, релігійності і Церкві присвячується величезна кількість літератури, книжок, фільмів, клубів, армії пропагандистів стараються викорінювати релігійні почуття людей. Однак всі ці заходи збільшують тільки число вірних, викликають більше зацікавлення до релігії і віри в Бога не тільки серед звичайного населення, але й серед комсомольців та партійних людей. В рядах партії проводяться часті чистки, усуваючи з рядів непевний та національно свідомий елемент.

На зовні, на вулицях міст і публічних місцях чуємо російську мову, але це ще не є ознакою ані доказом денационалізації чи загублення національної свідомості.

Як доказ того, як тяжко є денационалізувати народ, візьмемо нашу історію дещо в давнину. Коли по кількох століттях безпросвітної неволі включно із заборонаю нашої мови, здавалося б неграмотний народ у 1917 р. спонтанно піднісся до збройної боротьби за свою державність, за своє шкільництво, культуру і Церкву, і за ці ідеали від тоді продовжує цю боротьбу у різних формах аж до сьогодні.

Сьогодні цей народ є вже грамотний, освічений і свідомий свого "я". Молоде покоління старається вдержатися на своїй землі, а навіть по вивозі на чужі землі, старається вернутися назад в Україну. Молодь /свідома/ просякає у партію та адміністрацію. Демонстративне ношення хрестиків і публічні кпини і насмішки з усього що чуже, це явища, про які з тривогою і злобою пише центральна большевицька преса. Ця ж свідома молодь вивчає нашу минувшину, історію, старовину, старається відшукати і утвердити наших предків від найдавніших часів, щоб доказати нашу закономірну таяливість на території України аж по сьогодні. Власне ділянці старої історії, нашій давнині, повинно присвятити якнайбільше уваги наше молоде членство, яке знаючи "хто ми, чийх батьків", зможе успішно протиставитись не тільки нашій молоді збаламученій історією підсуненою Московщиною та іншими нашими ворогами, але й чужинцям, які безкритично сприймають історію "мейд ін Рашя".

Почавши від 1917 р., від Визвольних Змагань першої світової війни, Україна є в безпереривній війні за своє визволення і незалежність. Виростають люди, які є свідомі свого національного права і за це право не бояться стати на боротьбу, йти на великі кари ув'язнення, але не каятись. Це позитивний доказ живучості нашого народу.

Україна у постійній боротьбі з Московщиною видвигає ідеї які спочатку стають об'єднуючим гаслом поневолених народів у російській тюрмі, бо "Свобода народам - свобода людині" - це ідея яка довела до створення Антибольшевицького Бльоку Народів в Україні у 1943 р., за ці ідеї пішли у бій з Московщиною за своє визволення численні відділи поневолених народів, які були створені при УПА. Винісши цю ідею АБН за кордон, вона знаходить попертя і зрозуміння в ген. Дж. Фуллера, який визнавав її як вирішальний чинник у боротьбі з Московщиною, як третю силу у вирішенні Сходу Європи. З бігом часу ці ідеї здобувають світове громадянство і ними зацікавлюється Америка, як альтернативою до третьої світової війни, яка, згідно з московською пропагандою шантажування світу, мала б бути атомовою. І коли в 40-річчя заснування АБН - "Свобода народам - свобода людині" - стає зрозумілою і підтриманою президентом Рєганом у Білому домі, Москва заговорила негайно так, якби йшлося про виповідження війни. До сьогодні ця тема не сходить зі сторінок московської центральної преси, не говорячи вже про велику кількість спеціальних брошурок та статей у "Віснях з України", які призначені виключно для баламучення українців за межами України.

Опрокидаючи наші ідеї та наші успіхи на зовнішньому полі - у вільному світі поміщуванням статей у журналах і газетах СССР - Москва робить тим самим і корисну роботу для нас, бо інформує поневолені народи в СССР про те, що, напр., такі ідеї

як розвал СССР на самрстійні держави знаходять на Заході попер-
тя та зрозуміння.

Беручи до уваги що, як було вже сказано, населення України
є вже сьогодні грамотне, більшість його має середню, вищу а той
високу освіту, воно вміє читати і розуміти ці статті, хоч якби
вони не були беретикані брехнею та наклепами. Коли дати до
цього ще і радіопередачі із Заходу, які дещо покращали своїм
змістом, то маємо образ повної поінформованості населення про це
що діється у нас, та у світі взагалі.

А тепер декілька прикладів, як небезпечною для Московщини
є наша дія за кордоном, та ширені ними ідеї, та як реагує на
них преса в СССР;

"Радянська Україна" ч. 28 за 4.2.1984, під заг. "Логіка
запроданства", обговорюючи фільм "Велика ведмедиця" говорить як
відбувся "Тиждень поневолених народів" у Вашингтоні та як през.
Реган сказав до Я. Стецька: "Ваша боротьба - це наша боротьба,
Ваша мрія - це наша мрія, Ви є совістю вільного світу".

"Рад. Україна" з 7.2. 1984 у статті "Унія без маски" -
обговорює проблеми УКЦеркви та собор 1946 р.

"Рад. Україна" з 21.10. 1983 під заг. "Зрада" - говорить
про суд над трьома поліцаями з Миргороду, про їх участь в Дивізії
Галичина", про їх поворот додому та злочинну дію після повороту.

"Рад. Україна" з 24.12.1983 у статті "Невідворотність" -
говорить про суд над Шаповалом з Вишнівця, Тернопільської обл.,
про Я. Островського та Ю. Соцького, членів підпілля.

Рад. Україна" з 12.12. 1983 р. у статті "Диверсанти з
Євангелієм", накидається на релігійні радіопересилання із За-
ходу, при цій нагоді подає назви всіх діючих радіостанцій та
їх шкідливу дію.

Журнал "Жовтень" ч. 10, 1983 р. у статті "Вожденя у при-
падках геніяльності", у формі фейлетону, подає інформацію про
Дивізію "Галичина" і про Я. Стецька, С. Бандеру, 30 червня
1941 р., про Митрополита Андрея Шептицького, про ОУН, УПА,
УГВР. Це п'ять сторінок друку, з чого читачі могли довідатись
про хід подій нашої визвольної боротьби за останні десятиліття.

"Український історичний журнал" ч. 10, 1983 р. у статті
"Пастка для молоді", "викриває" підступну роботу українського
буржуазного націоналізму проти молоді. Варто зацитувати цікавий
для нас вислів: "Українського буржуазного націоналізму не слід
недоцінювати його в сучасній ідеологічній боротьбі". Далі:
Націоналісти стають ще більш активними і агресивними".

"Робітнича газета", ч. 127, з 3.6.1984, у статті "Символ",
пише: "На грудях цього здоровенного на вигляд хлопця металевий
хрестик з розп'яттям здавався дитячому костюму задьористо ви-
ставленого на показ. Невже такий темний?... - Ти сповідуєш
християнську віру? - Та, що ви! - здивувався юнак. - А навіщо
хрестик носиш? - Це? Так просто, для форсу, поки що модно".

Автор статті каже, що якщо він не вірить, то не повинен
носити чужого символу, тобто християн, які в це вірять, бо тим
самим він їх ображає. Переповідає про значення хреста та його
еволюцію і згадуючи про герби різних держав, як символи, кінчає
"мирним гербом СССР, якого всі бажаючі миру люди повинні носити
та шанувати" -.

Про прийняття Я.Стецька президентом Реганом у Білому домі пише "Робітнича газета", ч. 268, з 23.11.1983, під заг. "Зрадники без гриму", та це саме подає і щоденник "Молодь України" з цієї ж дати.

"Робітнича газета", ч. 231 із 9.10.1983 р., під заг. "Не плюй у криницю", оповідає, що приховується за бездумно повтореним дотепом та пише, що дотепи, які оповідає собі молодь, є відверто зловорожими. Попереджає, що ці анекдоти є фабриковані для розпалення шовіністичних та націоналістичних настроїв, на протиставлення нашої партії масам трудящих, на дискредитацію політичних діячів".

"Літературна Україна", ч. 21, з 24.5.1984 р. під заг. "Вибрати не можна тільки батьківщину" /рецензія на "Сюїту Журавського" Олександра Підсухи/. Оповідає про життя українців за кордоном /Канада/, говорить про бойкотування концертів Журавського "ідеологами Визвольного Фронту" під проводом Мекінга /вдома Макогона/, який у своєму ресторані дає притулок для "націоналістичного охвістя" яке старається тримати українське населення Канади в "незнанні речей в Радянській Україні".

Це лише кілька, зовсім не підбраних заголовків і тем з багатотиражних газет і журналів там, в Україні, призначених не для нас, як "Вісті з України", а для населення України. Наведені тут цитати промовисто говорять що болять нашого ворога, що його кидає в луть, які та чії ідеї є для нього небезпечні, може більше, ніж атомна зброя, якої ніхто на Москву не збирається кидати.

Маючи це на увазі, нашим завданням є: далі наполегливо і витривало працювати в цьому напрямі, всіма можливими способами підсилювати ці процеси які там відбуваються, ширити нашу правду і наші ідеї, жити ними повсякчасно і спрямовувати свій зір на Україну, туди, де ведеться головна і основна наша боротьба, де вирішуватиметься доля нашого поневоленого народу. Не дрібні щоденні турботи нашого еміграційного життя, мають забирати наш час і увагу, але бути чи не бути Україні вільною і незалежною державою, на що ми маємо не менше право як будь яка африканська малочисельна країна!

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

РПС.

М. РАЙСЬКИЙ

Дорогі Подруги і Друзі!

Коли б говорити про цілість Української Зовнішньої Політики, яка займає дуже широкий вахляр справ то з цією темою не можна вкластися в одну чи дві години. А тут ми й тих кількох годин не маємо, і тому я примушений все скорочувати до мінімум, хоч через те, можуть повстати певні неуз"язки.

З другої сторони, Дорогі Подруги і Друзі знають з нашої преси про всякі московські потягнення і маневрування на шахівниці зовнішньої політики у вільному світі, як теж про поневолення і утиски й переслідування в підбитих ними народах, тож повторитися було б зайвим.

Тому відразу приступаю до теми: Положення у світі і Україна з перспективи ПОСТАНОВ VI ВЗ ОУН, про Українську Зовнішню Політику.

На вступі треба зазначити, що не тільки поневолені народи, але й вільні народи знаходяться в Третій Світовій Війні, хоч вона інакше виглядає, як попередні дві. З боку російської імперії вона ведеться наймодернішими методами психологічної, диверсійної, саботажної, терористичної, економічної війни при організаційній і всебічній підтримці з Москви.

Підтримка по цей бік заслони т.зв. національно-визвольних рухів, соціальних революцій, організування плянового тероризму, зокрема в країнах Західної Європи, за допомогою лівих бригад та нацистських терористичних груп, які виконують плани Москви: розкладу, деморалізації, підривання державного авторитету, анархізації життя, безладдя і цим мають довести до захоплення влади комуністичною меншістю й введенням диктатури терористів, яка зможе втриматися лише підтримкою Москви. Штаб КГБ розпрацював цей план вже давно. Центром міжнародного тероризму червоної чи брунатної фарби - Москва.

Сучасна світова політична ситуація позначається:

1/ Банкрутством дотеперішньої політики вільного світу супроти російської імперії в усіх її варіантах - від концепції контейнменту /політики стримування/ до детанту й рівноваги сил з формулюванням про розброєння на найнижчому рівні. Власне концепція детанту довела до моральної демобілізації вільних народів.

2/ Під час детанту Росія, згідно своєї нової конституції про "всяку допомогу т.зв. національно-визвольним рухам і соціальним революціям" по цей бік залізної заслони, опанувала нові країни в Азії, Африці, Латинській Америці й цілковитою милітаризацією всіх ділянок життя в середині імперії, а особливо зосередженням свого збройового зусилля і націлу на термоядерну й ракетну зброю та морську воєнну флоту - чим набагато випередила Захід, чи як то кажуть здебалюсувала рівновагу сил.

3/ Рівновага сил є неможлива, якщо немає узгодженої мети, чи обопільних тотожних цілей політики, у відношенні до яких милітарна рівновага сил є тільки наслідком. Основна теза російських загартбників це вимога гарантії Заходом російських завоювань під претекстом забезпеченості засягу імперії перед "агресією". Отже концепція рівноваги сил була відразу засуджена на невдачу, ще в зародку.

4/ В основі цієї концепції лежить ідея зберігання російської імперії й повне заперечення прав поневолених народів на їх національну-державну незалежність. Не визнавання з боку США й НАТО - СССР, як російської колоніальної імперії і трактування СССР як гомогенної держави створює облудне розуміння, як "союз республік" включає США і НАТО в комплекс реакційних сил у світі, бо захисників непорушності статусу кво поневолення багатьох народів у російській імперії й інших міні-імперіях /Югославія, Польща/, що вкінці може довести НАТО до підтримки поневолювачів-імперіялістів проти визвольних сил поневолених народів. Власне це дає змогу москалям виступати у світі, як "визволителі народів", а США й НАТО нап'ятнувати, як імперіялістичні реакційні сили. Якщо НАТО буде продовжувати свою політику, то може стати анахронічним пактом.

Ми проти концепції обмеженої атомової війни, бо якщо ракети США мали б бути скинені на українську територію /де розміщені московські ракети/, щоб паралізувати російську агрессию,

то ми не хочемо бути об'єктом знищення за ціну збереження російського агресора і його території, західними демократіями.

Ульокування Москвою середньо-й-делекосяжних термоядерних ракет в Україні має бути "приманкою" для НАТО вдарити по центрі спільного фронту поневолених націй і таким чином наставити уярмлені нації проти НАТО. Якщо б ми не мали, чи не пропонували Заходові альтернативи до цього, то наше засудження згаданої концепції, себто концепції обмеженої атомової війни, не було б переконливе. Ми перестерігаємо НАТО, щоб не повторили політики нацистської Німеччини супроти поневолених Москвою народів!

Ми пропонуємо вільному світові - ставку на поневолені Москвою народи, а не на термоядерну війну Заходу з Москвою та спираємо нашу політику на наших природних союзників в боротьбі з нею. Треба мати на увазі, що в наслідок відновлення нашої державности особливо прихильні взаємини з теперішніми сусідами московської імперії. На окрему уягу заслуговує Японія, якої значення завжди зростатиме і яка приязно відноситься до нашої визвольної боротьби. Доволі приязними до нашої боротьби сьогодні є Швеція й Туреччина.

Рівнож латинсько-американські, численні азійські народи, африканські, ознайомившись з українською справою, ставляться прихильно до України, бо наш антиімперіалізм і антиколоніалізм для них є зрозумілий і близький. Якщо тільки розкрити суть СССР, як колоніальної російської імперії, відразу здобувається їхню політичну дружбу.

К И Т А Й

У випадку збройного конфлікту СССР - Китай, США можуть зберігати деякий час нейтральну позицію, звичайно підтримуючи слабшу сторону й розраховуючи на вичерпання сил обидвох потуг з розрахунком включитися в російсько-китайський конфлікт в характері арбітра серед них. Але навряд чи така калькуляція в теперішню епоху оправдалася б з огляду на модерні засоби ведення війни, які перевертають догори коренем старі формули провадження війни. У такій війні не малу роль гратимуть в Китаї східні туркестанці, монголи, тибетці, манджурці та інші не-китайці, які прагнуть самостійности. Частина тих народів поневолена російською імперією.

Якщо б дійшло до конфлікту між СССР і Китаєм то наша постава така: УСЯКИЙ конфлікт з російською імперією, в тому теж з Китаєм, є в нашому інтересі. Проте, це не означає, що ворог нашого ворога є нашим приятелем, як це показав досвід з нацистською Німеччиною. /Черчіл: хай і чорт, щоб побити Гітлера/ Україна і інші поневолені нації не збираються і ніколи не будуть обороняти російську імперію, а навпаки будуть її валити за всяких умов й у всяких ситуаціях. В боротьбі проти московської імперії ОУН буде творити окрему незалежну, суверенну силу з революційно-визвольними організаціями інших поневолених народів АБН, яка то сила відіграватиме вирішальну роль в зударі імперії з її зовнішніми ворогами. Наша концепція - це ОУН-УПА часів Другої Світової Війни. УПА буде творитися також і на Сибірі й у пляні АБН моділізуватиме інші повстанчі формації поневолених народів Москвою. ОУН і УПА будуть також усвідомлювати Китай, що Україна не буде воювати за втримання російської імперії, а за її розвал.

Наше відношення до кожного ворога Росії зумовлене його відношенням до Української Самостійної Соборної Держави й розвалу російської імперії та відновлення незалежних держав на її руїнах.

Можливо, що у військовій обстановці США бажатимуть вигортати каштани з вогню чужими руками, і як третя потуга будуть старатися не допустити до остаточної перемоги однієї чи другої сторони, себто Москви і Пекіну, але вирішальний голос матиме ФРОНТ ПОНЕВОЛЕНИХ НАЦІЙ на чолі з УКРАЇНОЮ. Російська імперія є в оточенні Японії, Китаю, НАТО і комплексу поневолених народів, як розривної сили з середини, що остаточно вирішить упадок імперії. Отже поневолені народи це вирішальний чинник на світово-політичній шахівниці, як альтернатива до термоядерної війни, бо з середини розвалює тюрму народів і людей. Беручи загально, світ таки наближається до збройного зіткнення з Росією-імперією, і власне на цю можливість нам треба бути готовими, як також на еventуальність двофронтної війни. Наразі світова ситуація не надто корисно розвивається для нашої визвольної боротьби. У зв'язку з тим треба подати НАПРЯМНІ УКРАЇНСЬКОЇ ЗОВНІШНЬО-ПОЛІТИЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ:

На початку дозвольте кілька слів замість введення "вступу" до напрямних, такі про саму Зовнішню Політику. Вона, оця Зовнішня Політика - можна б сказати - є свого роду охоронний бастион, а навіть штурмовий відділ, який має охороняти визвольну політику українського народу і взагалі української справи, не тільки зі зовні, але й рівночасно має бути пропагатором нашої визвольної боротьби серед вільних народів за відновлення української державності.

Зовнішня Політика Організації Українських Націоналістів займає дуже важливе місце у визвольній боротьбі українського народу.

Генеральну лінію нашої Зовнішньої Політики накреслюють Великі Збори, а далі її шліфує Референтура ЗПСправ при Головному Проводі, а відтак справи пристосовують і виконують по теренах нашої дії.

Відразу треба зазначити, що в сьогоднішньому зманірованому світі не легко вести представникам поневолених народів зовнішню-політичну роботу, а зокрема українцям, та все ж, хоч як тяжкувато вести роботу тут і там маємо успіхи. Це завдяки нашим Подругам і Дружам членам і членам ОУН і всьому українському населенню, яке попирає наш рух, нашу роботу.

Нашими успіхами гордиться не тільки наш терен, але взагалі наша Організація і весь український нарід. Успіхи коштують багато нервів і праці. Але є успіхи і вони залишаються на довгі роки. Про ці успіхи знає і наш край /очевидно не всі/, і власне це і подібне, як ось гостювання Ярослава Стецька в Білому Домі під час святкувань 40-ліття АБН і 25-ліття Тижня Поневолених Народів скріплює віру в наших братів і сестер в Україні в перемогу національної правди.

А хто з нас членів чи звичайних патріотів, Дорогі Подруги і Друзі, які брали активну участь в громадському і політичному житті під час польської окупації не радів здобутками української повоєнної еміграції і не тішився її діяльністю, хоч ворог ці успіхи висміював в його пресі. Скільки завзяття і надії вливали нам у серця акції нашої еміграції проти польської пацифікації і тим подібне?

Не інакше воно там і сьогодні, і напевно наші Друзі і Подруги прислухаються, що там на чужині поробляють їхні сини і дочки, чи працюють, а чи дармують?

Напевно, нема тут між нами нікого, який би не втратив когось із своїх найближчих рідних, батька, матір, брата, сестру, а як ні, то сусідів, а як ні, то шкільних товаришок і товаришів чи односельців, які ще й сьогодні караються в московських казетах.

В Україні вміють читати тамошню пресу поміж рядками. Можемо бути певні, що вони знають багато більше про діяльність наших організацій, багато більше, як деякі "наші" українські демократи-трутні.

Прихід до влади консервативно-національних сил у США, великій Британії, Західній Німеччині, а останньо показники звороту в політиці супроти червоної Росії у Франції чи Італії, скріплює національні сили у цілому світі, а найновіші заяви Регана, підсилені твердженнями поважних щоденників і журналів /Таймс, Спектейтор, Дейлі Телеграф і інших/ про потребу посилення ідейної боротьби також на народи внутрі рос. імперії - це важливі практичні потягнення у правильному напрямку. Тут слід зазначити, що вони, ті чи інші потягнення західних держав супроти Росії, ще далекі від тої лінії, яку заступає наша Організація на Зовнішньому відтинку, а зокрема від тої генеральної постановки роботи Зовнішньої політики Організації Українських Націоналістів, яку накреслив VI-ий Великий Збір. А ці генеральні напрямні Української Зовнішньо-політичної діяльності у світлі VI-го ВЗ ОУН звучать так:

Наша зовнішня політика у світлі постанов VI ВЗ ОУН не змінилася. Великий Збір ОУН лише її поширив і уточнив, а розвал російської імперії і побудова на її руїнах вільних національних держав, себто ставка на поневолені народи - далі залишаються нашими першочерговими завданнями. І так:

1/ В центрі нашої міжнародної політичної діяльності завжди мусить бути Українська Самостійна Соборна Держава через розвал російської імперії. Цього принципу не вільно розводнювати сприйнятливими для західних детанських чинників гаслами, намістками. Боротьба і вимога УССД не може бути підмінювана якимись гуманітарними, "популярними" гаслами чи ідейками. Наша дія не сміє провадитись за т.зв. людські права, що є ідентичними з правами індивіда у власній державі. Права людини - індивіда поневоленого народу ніколи не є тотожні з правами члена поневолючої нації, і не дарма писав Шевченко:

"В своїй хаті своя правда

І сила і воля".

2/ Початковий етап акцій у захист політв'язнів розгортався під гаслом за людські права і висування поодиноких осіб у центр уваги. VI-ий ВЗбір наголошує, що наші акції завжди мусять провадитись за УССД і за розвал російської імперії... Оборона політичних в'язнів це складовий елемент в цій акції. Як довго провадитись боротьба за державність, так довго будуть політичні в'язні. Проблема в'язнів, це особливе завдання для гуманітарних і червонохресних організацій, як Амнести Інтернаціонал, Червоного Хреста, Міжнародної Комісії Юристів, харетативних і громадських організацій, Комісій прав людини при ООН, при Європейській Раді в Страсбургу і т.д. Революційна Організація ставить в центр уваги державу...

ОУН може відкликатися до новіших елементів міжнародного права, декларацій і резолюцій Об'єднаних Націй про розвал імперій, про легальність збройної допомоги поневоленим народам у боротьбі проти колоніального ярма, до Женевської Конвенції про зрівняння прав полонених регулярної армії з полоненими вояками повстанських армій, до закону Конгресу США 80 - 96 з липня 1959 року про Поневолені Нації за розвал Російської імперії, а комплекс гуманітаризму залишити за організаціями, які себе такими декларують.

3/ Ставлячи в центрі уваги боротьбу за УССД і розвал російської імперії, треба висувати вимогу звільнення полонених бійців ОУН-УПА, добиватися суцільної легалізації новим міжнародним правом... В обличчя факту, що західні держави ведуть офіційні переговори, визнаючи легальними речниками народів представництва революційних, повстанських формацій /африканських, азійських чи лат. Америки народів/ - треба домагатися таких самих прав для ОУН, і власне з цих позицій обороняти політв'язнів, як речників боротьби за національне визволення.

4/ Доказування непричетності до національно-революційної боротьби членів ОУН-УПА і вказування на них, як лише на в'язнів сумління - виключає найважливішу категорію в'язнів, які вибрали революційний шлях визволення. В осередок нашої боротьби треба ставити в'язнів революційного чину, зброї, членів ОУН-УПА.

5/ Генеральна напрямна нашої дії на цьому відтинку - довести до міжнародно-правного визнання легальною революційно-визвольну й збройну боротьбу України й інших поневолених народів/націй проти Московії й допомогу їй з боку вільних націй світу...

6/ Окреслювати збройну боротьбу чи технічно-революційні акти поневолених народів проти російського окупанта як терористичні дії, а їх виконавців, як терористів є провокацією ворога і його спільників. Підметом і носієм системи терору є поневолювач, а не поневолені народи.

7/ VI-тий Великий Збір ОУН заявляє свою повну підтримку всім поневоленим народам, а зокрема афганському, а й теж польському народам в їх визвольній боротьбі проти російського окупанта і його системи панування, себто з усіма терористичними складниками: компартією, МВД, етатизмом і т.д. ОУН сподіється, що "Солідарність" не буде обмежуватися тільки до захисту інтересів робітництва й народів під російською сферою впливів до участі у спільній боротьбі за незалежність і соціальну справедливість... але ОУН не співпрацює з тими організаціями сусідів України, які претендують на українські етнографічні землі, не визнаючи засади соборності України.

тактичні потягнення....

А тепер з черги перейдемо також до генерального плану на нашому терені:

/Точки не йдуть по черзі важливості справ, тож їх можна пересувати/

1/ Зараз на перше місце висувається святкування 25-ліття смерті сл.п. Степана Бандери, яке слід використати на сторінках англійської преси. Саме організування святкувань підготує створений Комітет. Зовнішні референти повинні пригадати

англійським редакціям про московський злочин, що стався 25 років тому /15.10.1959 р./ Матеріали в цій справі є в Станицях та в старих виданнях АБН Корреспондент.

2/ Мусимо посилити акцію за приєднання нових "суппортерів" - прихильників внеску про Тиждень Поневолених Народів в Британському Парляменті серед членів Палати Громад на Велико-британському терені. В цій справі була видана інструкція ще 20 липня 1983 року. Вона актуальна ще і сьогодні!

3/ У зв'язку з частими перекрученнями, а то й наклепами в британській пресі, радіо, телевізії, треба потворити по всіх Станицях на нашому терені легальні звена з молодих сумівсців-сумівок і пластунів /звена можна б назвати "Відбивні Команди"/, які негайно реагували б на неточні інформації про Україну, чи взагалі про українців. В цій справі також була видана інструкція ще в 1982 році, але на жаль досі немає відгуку про творення таких "Відбивних Команд" по Станицях.

4/ Організувати і держати контакти, а застарілі відновити з визначними англійцями, Членами Парляменту, різними організаціями по Станицях. За жодних умов не занехати контактів. Одним словом на цім відтинку треба посилити діяльність.

5/ Делегатура АБН: Ми добре знаємо, що з нацменами доволі тяжко працювати і всюди їх треба "тягнути", але іншого виходу немає, бо це наша зовнішня плятформа. Треба робити заходи для організування Молоді АБН, навіть по Станицях. Коли знайдемо 2-ох чи 3-ох ентузіастів, робота піде.

Деякі вказівки щодо наших зовнішніх акцій-демонстрацій:

1/ Наші демонстрації чи інші зовнішні акції мають завжди йти під кутом незалежності і суверенності України, а також оборони Політв'язнів в СССР /наших/. Транспаренти повинні бути чіткі, щоб було видно чого ми хочемо, написані великими буквами і з обидвох сторін.

2/ Старатись щось нового придумати та внести до наших демонстрацій, щоб вони не були втертими чи трафаретними. Тут молоді повинні подати нові ідеї. Таланти наших молодих треба використати...

3/ Постійно інформувати англійську пресу про наші акції, висилати їм наші матеріали і т.д., дарма, що зараз не напишуть, але редакції з цих матеріалів дуже часто користають. Це повинні робити "Відбивні Команди" про які ми згадували, дякувати за добру статтю чи постановку, а при цьому порушувати ще інші справи, які там не були порушені, або звертати увагу на неточності. Держати контакт з місцевою медією за всяку ціну! Не тільки тоді, коли Вам її треба, щоб написати про якийсь концерт чи щось подібне. В терені набагато легше вдержувати контакт з медією, ніж в центрі - Лондоні. Пам'ятаймо, що хвилові невдачі не повинні нас зражувати. Державні народи також їх мають!

Ці раз хочемо зазначити, що серед політичної метушні у вільному світі, не легко було і є проводити нашу українську зовнішньо-політичну роботу, бо ми не маємо широких медій для нашої пропаганди, як їх мають державні народи, та всеж завдяки нашій постійній праці, з кожним роком здобуваємо нові осяги. Здобуваємо це, завдяки нашій невсипуцій праці, дарма, що вона часом дещо сповільнюється, а тим більше, ще менше про неї пишеться на сторінках нашої преси. А шкода...

Ще треба підкреслити, що наша Зовнішня Політика розгалужена широко, можна сказати по цілому світі, і в кожній країні різні обставини, але добре те, що вона сконцентрована в одних руках, творить одну цілість і служить тільки одній меті, а саме визволенню українського народу.

Пам"ятаймо, що все, що робимо на відтинку зовнішньої політики, мусить йти під кутом інтересів визвольної боротьби українського народу.

В нашій зовнішньо-політичній діяльності мусимо завжди точно визначувати нашого головного ворога, яким є російський імперіялізм.

Коли говоримо про російський імперіялізм, то тут маємо на увазі тих москалів - росіян, які є носіями або інструментом російського імперіялізму.

Варто згадати, що колоніальні держави на Заході, такі як Англія, Франція, Бельгія, Голландія та їм подібні, віддали свої колонії, - хоч напевно з болем серця, - але народи тих держав-імперій були свідомі цього, що їм скоріше чи пізніше доведеться віддати колонії. Навряд, чи до таких змін приготований російський народ і тому він добровільно не віддасть своїх колоній. І це слід завжди мати на увазі!

А раз воно так, то нашим ворогом є не тільки комуністична партія чи режим / сьогодні дехто старається нас переконувати, що якась там "партократія"/, але таки російський народ і його імперіялізм у всіх його видах, будь він царський чи большевицький, і тепер дисиденти, і яку б він маску на себе не натягав.

Наші акції у вільному світі в обороні незалежності України та Українських Політичних В'язнів в СРСР, боротьба проти русифікації і боротьба за збереження української культури і традицій залишаються й надалі обов'язковими. Але тут слід мати на увазі, що це лише окремі-похідні ділянки зі загального-головного фронту боротьби з ворогом, про що ми вже говорили, та що в силу зовнішніх обставин чи потреб, ми можемо ту чи іншу ділянку більше наголошувати, так би сказати міняти тиск на ворога, але нашою головною ціллю залишається боротьба за здобуття української державності. Вона триватиме так довго, аж врешті Україна стане вільною. Тому завжди в центрі уваги нашої зовнішньої політики має бути державна незалежність, а не оборона гуманітарних прав України, як нам такі кличі підсувають, з метою збити нас з головного шляху!

Врешті мусимо пам'ятати, що ми є також на фронті боротьби ідей. Правда, наші ідеї морально сильніші від нашого ворога Москви, але знаймо, що довголікове протвмачування Москви в голови Заходу, мовляв Україна, це полуднева Росія і т.д., / а навіть, як їй треба то каже, що Україна вільна держава/ має своє значення, й перебороти його не так легко. Звідси віс різного роду перекручування в світовій медіі про Україну.

В обороні Українських Політичних В'язнів в СРСР нам не вільно в'язатися з протирежимними москалями, бо вони борються за лібералізацію режиму, а ми за розвал російської імперії! Тому наша зовнішня політика мусить бути українською і по назві і по змісті та не може бути залежна від посторонніх чинників і так про це говорять Постанови VI-го Великого Збору ОУН.

Друзі мусять основно прочитати Постанови VI-го Великого Збору в справі Зовнішньої Політики, які поміщені у "Визвольному Шляху" за місяць жовтень, 1982 року, бо вони актуальні і сьогодні, та не буде питань, чи ми йдемо з ними чи проти них.

Під кінець хочеться сказати кілька слів до наших Подруг і Друзів:

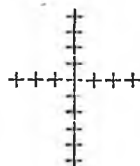
1/ Не зражуйте тим, що сьогодні Вас ще так мало, бо Ви вибранці, а вибранців завжди мало. У Вас є Друзі і Подруги націоналісти в Україні, такі самі як і Ви! Вони дуже часто летять думками до Вас, хоч Вас особисто не знають. Вони вірять, що Ви будете їхнім рупором у вільному світі; самі користайте з нашої англійської літератури і поширюйте її серед англійців, ваших друзів по праці;

2/ Вчіться, вивчайте українську мову і письмо, бо на Вас скорше чи пізніше спадуть ці обов'язки, які сьогодні двигать Ваші старші Друзі. Одним словом, готуйтеся до майбутнього провідництва; і

3/ Пам'ятайте завжди вислів Наполеона: що в наплечнику кожного вояка /а Ви є вояками ОУН/ знаходиться маршальська булава. Перед Вами життя, а відомо, що своєї долі і конем не об'їдеш, - і Вам напевно доведеться командувати різними українськими справами, тож приготуйтеся до цього ще за молоду!

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Сл. п. д-р Володимир ГОРБОВИЙ

Провід Організації Українських Націоналістів повідомляє в глибокому сумі націоналістичний актив і громадськість в Україні й на чужині, що 21-го травня 1984 р. відійшов у вічне життя в селі Оболоня, Долинського району, Львівської області, один з найвизначніших членів ОУН, чоловічий представник воюючої України сл. п. д-р Володимир ГОРБОВИЙ.

Д-р Горбовий народився 30-го січня 1899 р. в селі, в якому і помер серед досі невияснених умов. Його негайно похоронили. Навіть син не міг прибути на похорон Батька. Студії права закінчив в Чехо-Словаччині. Вже тоді він став членом підпільної Української Військової Організації і був коротко в.о. Крайового Коменданта УВО. Був адвокатом в місті Долина і членом адвокатської палати у Львові.

За підозріння у приналежності до революційного підпілля УВО - ОУН польські окупанти арештували д-ра Володимира Горбового 28-го жовтня 1933 р. і від липня до грудня 1934 р. заслали його до концтаборного табору в Березі Картузькій. Однак після виходу з концтабору, нескорений і відважний д-р Горбовий зголосився до групи адвокатів, які боронили підчас т.зв. Варшавського процесу /від 18 листопада 1935 до 13 січня 1936/ провідника і

членів Крайової Екзекутиви ОУН, обвинувачених за вбивство польського міністра Перацького. На черговім Львівському процесі /25 травня до липня 1936/ Володимир Горбовий був оборонцем підсудних Крайового Провідника ОУН Степана Бандери і Ярослава Стецька, члена Крайової Екзекутиви на ЗУЗ. Коли впала польська імперська держава в вересні 1939 р., д-р Горбовий переїхав до Кракова, де очолив Український Допомоговий Комітет для полонених і біженців з-під російського ярма. Від 1940-го року він активний в ОУН під керівництвом Степана Бандери. За свою безкомпромісовість щодо незалежності ОУН від всяких чужих сил окупаційні німецькі органи не допустили, щоб він став головою Українського Центрального Комітету в Генеральному Губернаторстві. В квітні 1941 р. д-р Горбовий очолив Комісію Державного планування ОУН для підготовки відбудови змісту української держави, що здійснилася Актом 30 червня 1941 р.

22 червня 1941 року д-р Володимир Горбовий фактично очолив в заступстві ген. В. Петрова Український Національний Комітет, що проголосив "Маніфест" напередодні війни", в якому виразно зазначив, що єдиним законним господарем української землі є український нарід і йому належить власна суверенна держава. За розповсюдження маніфесту німецькі окупанти арештували д-ра Горбового. 1 липня 1941 р. й вкинули до жорстокої тюрми "Монте люпіх" у Кракові, з якої випустили його як тяжко хворого 14 липня 1942 р. Тоді д-р Горбовий переїхав до Праги на лікування під опікою родини. Д-р Володимир Горбовий має багато інших заслуг для української нації, у тому його визначна, особливої ваги участь в Українському Державному Правлінні. У Празі 1949 р. поліція арештувала д-ра Горбового і передала органам НКВД. Тоді комуністсько-російські окупанти засудили його на 25-річний термін тюрем і концтабірного тяжкого життя, яке він переносив зі стоїчним героїзмом нестрашного борця. Внедовзі розійшлась між мільйонами в'язнів-невільників російської імперії слава про д-ра Володимира Горбового, як неначе неофіційного президента нескореної та воюючої за свою державу України. Побіч тодішнього Митрополита, а теперішнього Патріярха Української Католицької Церкви Йосифа Сліпого і сл.п. Михайла Сороки, д-р Горбовий був найвизначнішим українським політв'язнем 50-их і 60-их років. Він витримав найтяжчі психічні й фізичні знущання чекістів. Перейшовши комуністсько-російське пекло, непохитний д-р Володимир Горбовий дістав 1 серпня 1972 р. дозвіл повернутися в рідне село Оболоня, але був позбавлений усіх засобів соціального забезпечення. Московські окупанти також заборонили йому виїзд на лікування поза межі СРСР. В останніх роках він був майже осліп. Москва унеможливила теж очну операцію.

Помимо всіх страждань і переслідувань, сл.п. д-р Володимир Горбовий гордо обороняв свою національну і людську гідність та ідею відбудови Української Самостійної Соборної Держави. Помер на 85-му році свого героїчного життя. В пантеоні нескорених борців і героїв української національної революції він займе чільне місце. Український нарід завжди гордитиметься такими своїми великими синами, як сл.п. д-р Володимир ГОРБОВИЙ.

Вічна йому Пам"ять!
Слава Героям!
В червні 1984 року

П Р О В І Д
Організації Українських
Націоналістів
/ОУН/

З М І С Т
=====

1/ Н А К А З	Провід ОУН	1
2/ Відзначення Річниці УГВР і смерти сл.п. С.Бандери	ТПровід	3
3/ Проблема України на тлі подій в СРСР	РПС	4 - 7
4/ Зовнішня Політика	М.Райський	7 -15
5/ Посмертна Згадка - др.Горбовий	Провід ОУН	15 -16

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXX